

'Bomen voor het Leven-dag' 2008

Toespraak Mara Zirschky

Goedemiddag allemaal,

Vandaag vertel ik jullie mijn verhaal over het overlijden van mijn vader, op 58^e jarige leeftijd aan de ziekte kanker.

Net geboren was ik, 27 jaar geleden, niet bewust maar wel geconfronteerd met de ziekte kanker. Een jaar heeft mijn vader geknokt om de ziekte te overwinnen. En dat is gelukt, waardoor ik zoveel mooie jaren van hem heb mogen genieten.

Mijn vader was een gezelschapsman. Hij hield van mijn broer en mij en de liefde voor mijn moeder straalde van hem af. Tennis, golfen, vakanties, en lekker uit eten en dit alles altijd met mensen om zich heen.

Als gezin hebben we op 3 september 1999 een keiharde klap gekregen. Door een herseninfarct is mijn vader op vijftigjarige leeftijd halfzijdig verlamd geraakt. Dit had tot gevolg dat het huis wat mijn ouders zelf gebouwd hadden, verkocht moest worden en dat wij als gezin zijn verhuisd naar een gelijkvloerse 55+ woning. Een nieuw leven met een vader in een rolstoel. Met heel veel liefde hebben we thuis vier jaar voor hem mogen zorgen.

Bij een bezoek aan de pedicure werd een vreemde vlek onder zijn voet ontdekt. Uit onderzoek bleek dat de vlek een melanoom was, een kwaadaardige huidkanker die lastig te bestrijden is. Operatief is de melanoom uit zijn voet verwijderd. Door de halfzijdige verlamming en de operatie aan zijn voet konden wij thuis nu niet meer voor hem zorgen. Mijn vader woonde vanaf zijn 55^e in een verzorgingshuis, waar wij dagelijks naar toe gingen.

Ondanks de rolstoel en het wonen in een verzorgingshuis kon mijn vader blijven genieten van het leven. Een wandeling buiten, een koud biertje op het terras of gewoon even dagje thuis bij ons zijn. Mijn vader hield nog steeds van het leven en van mensen. Het waren zware jaren met heel veel mooie dagen. Mijn vader vond de kracht om in alle tijden plezier te hebben.

De melanoom is na het verwijderen nooit echt weggeweest en misschien heeft hij dat altijd geweten. De strijd was op 14 februari, drie jaar geleden, gestreden. Lichamelijk was hij helemaal uitgeput, maar geestelijk heeft hij tot het laatste moment de regie in eigen hand mogen houden. Voor mij helpt de gedachte dat zijn lichaam echt niet meer kon. Maar wat zou ik ontzettend graag een vader willen hebben.

Ik heb acht jaar een relatie en gelukkig heeft mijn vriend mijn vader gekend. Wij hebben sinds december vorig jaar een eigen huis. Ik zou zo graag ons nieuwe stekkie aan hem willen laten zien. Zo zullen er ook nog wel meer momenten komen in ons leven. Wie weet ga ik ooit trouwen en of komen er kinderen. Ik denk dat hij best een stoere opa zou kunnen zijn.

Nu drie jaar na zijn overlijden denk ik nog steeds dagelijks aan mijn vader. Het verdriet slijt, maar het gemis helemaal niet. Er blijven momenten waarbij het voor anderen normaal is om een vader te hebben en die heb ik niet. De eerste sinterklaas, kerst, verjaardag en sterfdag waren ontzettend verdrietig. Nu vind ik vooral de maand februari een rotmaand. Hoe dichterbij de sterfdag is, hoe vervelender ik me voel. Dat zal denk ik voor altijd blijven.

Ten op zichte van hem vind ik het heel bijzonder dat ik hier vandaag sta. Hij zou denk ik heel trots op mij zijn.